

Szibinyáni Jank

Ritka vendég Rácországban
Zsigmond a király, a császár;
Jól fogadja István vajda,
István, kinek apja Lázár:
Hét egész nap látja dúsán,
Becsülettel, emberséggel;
Nem felejt; ki a gazda
S nem felejt, kit vendégel.

Majd vigasság: zene, tánc, bor
Tartja ébren a fölházat,
Majd újudvar, öklelés áll,
Hangos erdőn nagy vadászat:
Száz tüllök szól, hajt az eb s pór,
Nyomja össze a vad berket,
Szorul a rés, a lovag les,
Íja pendül, ménje kerget.

Áll a hajsza, vége hossza
Nincs vetélgő hetyke dicsnek:
„Magyar a magyar” Zsigmondnak,
„Szerb a szerb” Lazárevicsnek;
„Ámbár – mond ez – udvaromnál
Van egy apród, csak parányi:
Az magyar lesz!... Erdély szülte,
Neve Janko Szibinyáni.

„Hallod-e Jánk ...!” Im azonban
Zörmöl a gaz, reng a sűrű:
Nagy csikasz vad ugrik föl, de
Visszaperdül, mint a gyűrű –
„Hallod-e Jánk! ím királyod
Szeme látja, – s ez jutalma
Hogy te nékem azt a farkast
Megkerítéd élve, halva.”

Rövid a szó, – gyorsan hangzó
Kísérője büszke jelnek:
De sokallja, meg se hallja,
Már nyomul a hősi gyermek.
Hol királya, még a tájra
Szeme egyszer visszalobban,
S a vad állat meg sem állhat:
Mind szorítja, úzi jobban.

S majd a róna sorompója
Nyílik, amint hajtja ménjén,
Majd eltűnnek a sűrűnek
Lombos, ágas szövevényén.
Itt gyalog száll, – paripája
Fel s alá nyerít gazdátlan;
Szóla Zsigmond: kár volt mégis...!
Szól a vajda: semmi! Bátran!

Jank azonban mind nyomon van:
Le, a völgynek, fel, a hegyre,
Vadcsapáson, vízómláson
Veri, vágja, úzi egyre.
A vad olykor hátra horkol,
Foga csattog, szája résnyi,
Majd, mint vert eb, kit hevertebb
Ostor üldöz, szűköl és nyi.

Már az állat piheg, fárad,
Nem az ifjú, noha gyermek:
Martalékát addig úzi
Míg ledobban s vár kegyelmet.
A királyhoz és urához
Rabul vonja, szégyenszemre;
Szól a vajda: ez nem első!
Szóla Zsigmond: Istenemre!...

„Tartom a justt e fiúhoz!
Enyim a fa, az gyümölcse:
Visszakérem. Te kegyelmed
Ebben most már kedvem töltse.”
Nem oly hangon volt ez mondva,
Hogy sokáig, vagy hiába...
Így került Jank Szibinyáni
Zsigmond király udvarába.

Ott idővel, karral s fővel
Isten után vitte sokra;
Másson is még, többször is még
Járt vadászni farkasokra:
Mint védője a keresztnek,
Megrontója büszke tarnak,
Idegen nép hőse is lett
Derék hőse a magyarnak.

Most is vallják, egyre dallják
Szerbhon ifjai, leányi,
Guzlicájuk hangja mellett:
Ki volt Janko Szibinyáni.
De a magyar ajakon is
Neve, híre átalános:
Mert hisz' él még... él örökké
A dicső Hunyadi János.

(1855)